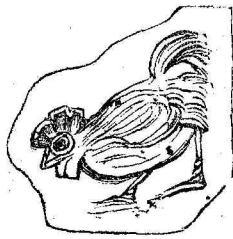


ἐπὶ ἀγγείῳ μετὰ φοινίκος ἐν τῇ πρώτῃ πλέων πρὸς τὸν λιμένα τῆς σωτηρίας, καθὼς ἐμφαίνεται ἐν τῇ παρουσίᾳ εἰκονογραφίᾳ. Καὶ ἀλέκτορες μονομαχοῦντες εὐρίσκονται ἐν τινι ψηφιδωτῷ ἢ μωσαϊκῷ κόσμουῦντι τὸν τάφον μάρτυρός τινος, ἐξ οὗ διεσώθη ὁ εἰς τῶν διαμαχομένων ἀλεκτόρων, ὡς δεικνυσὶν ἡ εἰκονογραφία. Τὸ ἔθιμον τοῦτο ἐλήφθη ἐκ τῶν ἐθνικῶν.



Γνωρίζομεν ἐκ τῆς ἱστορίας ὅτι ἐν Ἀθήναις ἐτελεῖτο κατ' ἔτος δημοσίᾳ ἐν τῷ θεάτρῳ ἀγὼν ἀλεκτόρων. Ἡ ἀρχὴ καὶ αἰτία τῆς ἀλεκτορομαχίας ταύτης εἶνε ἡ ἐξῆς κατὰ τὸν Αἰλιανόν· ὅτε ὁ Θεμιστοκλῆς ἐξῆγε τοὺς πολίτας ἐναντίον τῶν βαρβάρων παρετήρησεν ἀλέκτορας μαχομένους, σταματήσας δὲ τὸ στρατεύμα εἶπε· «Οὔτοι, ὦ ἄνδρες, δὲν μάχονται οὐτὲ ὑπὲρ τῶν πατρίων θεῶν οὐτὲ ὑπὲρ τῶν προγονικῶν τάφων, ἀλλ' οὐτὲ ὑπὲρ δόξης καὶ ἐλευθερίας οὐδὲ ὑπὲρ τῶν παίδων αὐτῶν, ἀλλὰ μάχονται πῶς νὰ μὴ ἡττηθῇ ὁ εἰς τῶν δύο μὴδὲ νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὸν ἕτερον». Ταῦτα εἰπὼν ὁ Θεμιστοκλῆς ἐνίσχυσε καὶ ἐνεθάρρυνε τοὺς Ἀθηναίους. Μετὰ τὴν κατὰ τῶν Περσῶν νίκην οἱ Ἀθηναῖοι ἔθεντο νόμον ν' ἀγωνίζονται ἀλέκτορες κατ' ἔτος δημοσίᾳ, ἵνα τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν ὑπὲρ πατρίδος ἀμυναν τῶν πολιτῶν ἐνισχύωσι καὶ ἐνθαρρύνωσιν.

Ἐντεῦθεν ὀρμώμενοι καὶ οἱ πρώτοι χριστιανοὶ εἰκόμιζον ἐπὶ τῶν τάφων ἀλεκτορομαχίας, ἵνα ἐξεγείρωσι τὸ θάρρος πρὸς τοὺς διωγμοὺς καὶ μένωσι σταθεροὶ κατὰ πάσης ἐκ μέρους τῶν εἰδωλολατρῶν ἐπιθέσεως.

Ὁ ἀλέκτωρ ἐν τῷ χριστιανισμῷ εἶνε τὸ ἔμβλημα τοῦ Πέτρου, ὅστις διὰ τῆς ὥδης αὐτοῦ ἐνθυμηθεὶς τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου μετενόησε καὶ ἐκλαυσε πικρῶς. Ἐν γένει ὁ ἀλέκτωρ παρίσταται μεταξὺ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Πέτρου· ἄλλοτε ζωγραφεῖται ἐπὶ στήλης. Εἰκὼν τις παρίστησι τὸν Χριστὸν δεικνύοντα διὰ τοῦ δακτύλου τῷ Πέτρῳ τὸν ἀλέκτορα, ὅστις μέλλει νὰ ἐλέγξῃ αὐτὸν διὰ τὴν προδοσίαν του. Ὁ κατὰ τὸν Δ' αἰῶνα ἀκμάσας χριστιανὸς ποιητὴς Προεδέντιος φαίνεται περιγράφων τὴν ἰδέαν ταύτην διὰ τῶν ἐξῆς.

Τ' ἀλέκτορος ἡ δύναμις, ὅποια εἶν' κ' ὀπίση  
τ' ἀπέδειξεν ὁ Λυτρωτῆς τῷ ἀποστόλῳ Πέτρῳ  
εἰπὼν αὐτῷ προφητικῶς· «ὦ Πέτρε πρὶν φωνήσῃ  
πρὶς ὁ ἀλέκτωρ, θ' ἀρνήθῃς ἐμὲ τὸν φίλατόν σου».

[Ἐπιτελεῖται τὸ τέλος.]

#### Ο ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗΣ ΤΟΥ ΡΗΝΟΥ

παρὰ τὴν Σκαφουσίαν (Schaffhausen).\*

Ὁ Γερμανὸς Φριδ. Ὁφφμαννός (Hoffmann) περιέ-

\* Ἡ Σκαφουσία εἶνε μικρὰ πόλις τῆς Ἑλβετίας ἐπὶ τῆς δεξιᾶς τοῦ Ῥήνου ὄχθης, πλησίον τῆς ὁποίας ὁ Ῥήνος σχηματίζει μεγαλοπρεπὴ καταρράκτην, ἐν τῇ περιγραφῇ ποιεῖται ὁ Ὁφφμαννός καὶ χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς Ἀθηναϊκῆς μεταφέρουσα ἐνταῦθα.

γραψὲ τὸν παρὰ τὴν Σκαφουσίαν καταρράκτην τοῦ Ῥήνου ὡς ἐξῆς.

Μέγας εἶνε ὁ Κύριος καὶ θαυμαστός ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ· ὁ Θεωρῶν αὐτὰ αἰσθάνεται χαρὰν. Τὰ ὄρη ἀγγέλλουσι τὴν δόξαν αὐτοῦ, οἱ ποταμοὶ βοῶσιν πρὸς δοξολογίαν αὐτοῦ, τὰ κρῖνα τοῦ ἀγροῦ καὶ τὰ ἄνθη τῶν κοιλάδων κηρύττουσι τὸ ὄνομά του.

Πόσον ὠραία εἶνε ἡ λίμνη τῆς Ζυρίχης περικυκλωμένη ὑπὸ χλοερῶν λόφων, ἐπὶ τῶν ὁποίων τῆδε κακεῖσε ὑψοῦνται φιλόξενοι ἐπαυλεις, αἵτινες ἀντανεκλώσιν ἐπὶ τῶν διαυγῶν κυμάτων! Πόσον μεγαλοπρεπῶς ὑψοῦνται μακρόθεν αἱ σειραὶ τῶν βράχων καὶ τῶν ὄρεων πάντοτε κατεχομένων ὑπὸ χιόνος καὶ πάγου καὶ περὶ τὴν κορυφὴν τῶν ὁποίων αἱ νεφέλαι τοῦ οὐρανοῦ ἐπιβάθηνται!

Ἐνωρὶς ἀναχωρήσας ἐκ τῆς Ζυρίχης ἔφθασα εἰς τὴν παρὰ τὴν Ἑγγλισῶν (Eglisau) ξυλίην τοῦ Ῥήνου γέφυραν καὶ ἐπλησίασα μετὰ μεσημβρίαν εἰς τὸ χωρίον Λάουφεν (Laufen). Μακρὰν αὐτοῦ, πρὶν ἢ φθάσω, ὁ ἄνεμος ἔφερεν εἰς τὰ ὠτά μου μικρὸν ῥέθον (βοήν), ὅστις πῆξανε ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζον εἰς τὸ χωρίον. Ἐπὶ τέλους ἐστάθην πρὸ τοῦ καταρράκτου ἐκπεπληγμένος καὶ θαυμάζων τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Ὑψίστου. Ἀπὸ ὑψους 60 ποδῶν κατέπιπεν ἐπὶ πετρώδους κρηνοῦ ἐν μέσῳ μεμονωμένων βράχων μέγας ὑδάτων ὄγκος ἀφριζόντων καὶ κροτούντων καὶ νεφέλην ἐξ ἀτμοῦ ἀναδιδόντων ἐν τῷ χάσματι, ὅπερ ἀνέβραζε. Ἐνθεν μὲν αἱ ἀκατάπαυστοι ἀναπηδήσεις τῶν ὑδάτων, οἱ ἀτμοὶ καὶ καταπτώσεις αὐτῶν, ἡ ἀτελεύτητος συμπύκνωσις καὶ διασκορπισμὸς αὐτῶν μοὶ ἐπροξέονον κούρασιν εἰς τοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐτέρωθεν δὲ ἡ ἀκατάπαυστος βοή καὶ βροντῆ τῶν ὑδάτων ἐξεκούφρανε τὰ ὠτα. Καὶ αὐτὴ ἡ ψυχὴ μου μετὰ διαρκῆ θῆαν δὲν ἔμεινε ἀνευ συγκινήσεως. Ἐπὶ μικρᾷ λέμβῳ διεπεραιώθην μέχρι τῶν ὑπορειῶν τοῦ ὄρους, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κεῖται τὸ παλάτιον τοῦ Λάουφεν· ἀνέβην εἰς τὸ ξύλινον παράπηγμα, ὅπερ εἶναι ἐκτισμένον ἐπὶ τοῦ χείλους ἢ μᾶλλον ἐπ' αὐτοῦ τοῦ καταρράκτου. Ἡ ἐκπλήξις, τὴν ὁποίαν τότε ἠσθάνθην, δὲν ἐκδηλοῦται οὐδ' ἐκφράζεται διὰ λέξεων. Τὸ παράπηγμα εἰνεῖτο ὑπὸ τοὺς πόδας μου, οἱ βράχοι ἐφαίνοντο κινούμενοι καὶ ὁ λεπτός τῶν ὑδάτων ἀτμός μὲ κατέβραχεν. Ἐμείνα ἡμίσειαν ὥραν ἐν τῇ θέσει ταύτῃ. Πῶς δύναται τις νὰ περιγράψῃ τὴν πᾶσαν σκέψιν ὑπερβαίνουσαν ταχύτητα, μεθ' ἧς ἀκαταπαύστως τὰ ὕδατα καταπίπτουσιν; Πῶς νὰ περιγράψῃ τὸν κρότον, τὸν συριγμόν, τὴν βοήν, τὸν διαπεραστικὸν ἦχον, τοὺς ἀπειράκις μεταβαλλομένους τῶν ὑδάτων θορύβους; Ἄφρονός καὶ ἐκστατικὸς ἵσταται ὁ ἄνθρωπος ἐνώπιον τοῦ θαυμασίου τούτου ἔργου τοῦ δημιουργοῦ.

Ἡμίσειαν ὥραν πρὸ τοῦ καταρράκτου, ἀφοῦ ὁ Ῥήνος ὑπὸ τὴν γέφυραν κατέρχεται, ἡ κοίτη τοῦ Ῥήνου εἶνε τόσον κατωφερὴς καὶ τὸ ρεῦμα τόσον ὀρμητικόν, ὥστε δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διαπεραιωθῇ τις αὐτόν. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἦλθον εἰς τὴν ὄχθην καὶ ἐθεώρησα τοὺς ἐκ τοῦ ρεῦματος σχηματισθέντας ἀναριθμοὺς ἀποτόμους

βράχους, δι' ὧν περιδινούμενα και ἀφορίζοντα τὰ κύματα ἐξέρχονται στενοχωρούμενα.

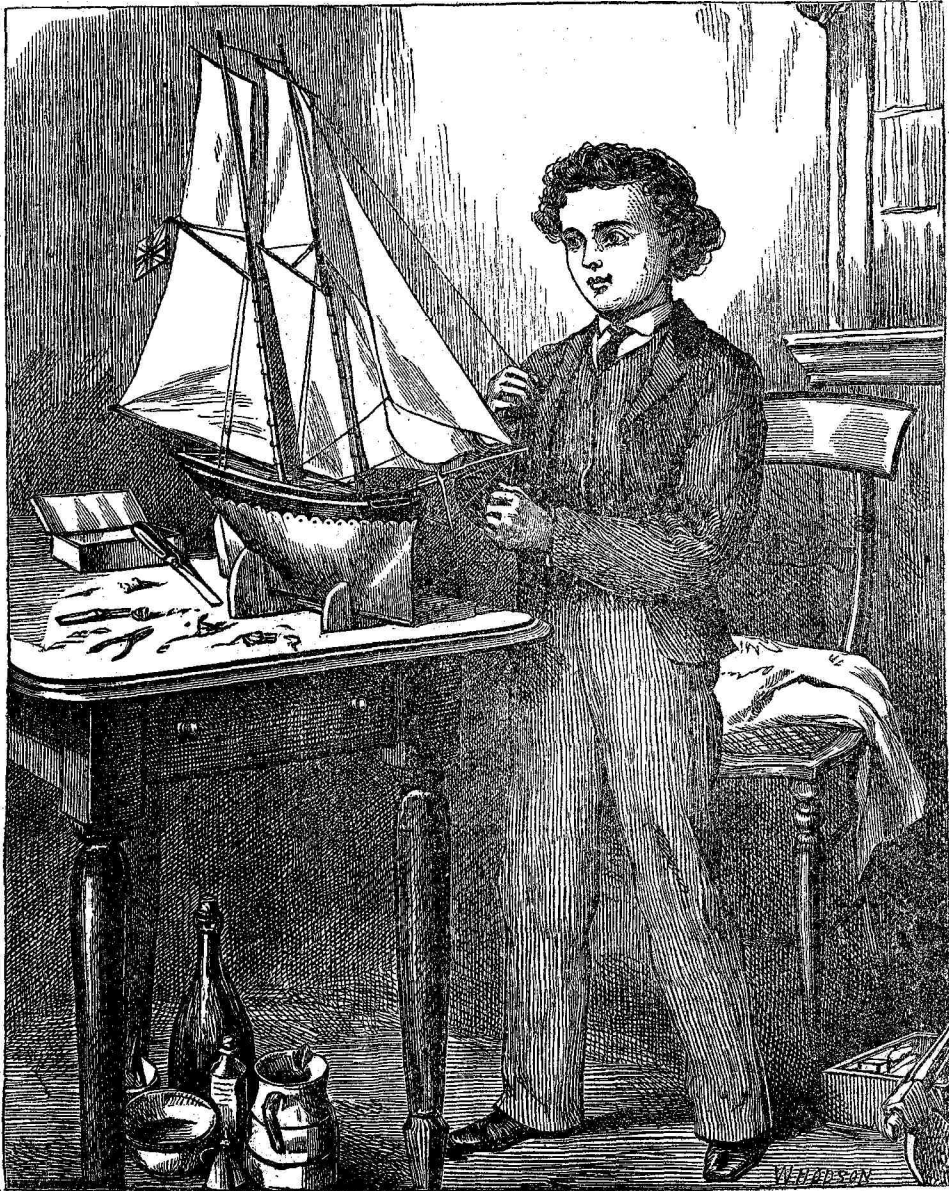
Ὅτε ἐπανηρόμην ἐπὶ τῆς μικρᾶς λέμβου εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην, ἦτο ἤδη σκότος· καθίσας ν' ἀναπαυθῶ ἐπὶ ἑδρας ὑπὸ δένδρον ἐθεώμην πάλιν τὴν ὅλην ἔκτασιν και τὴν κατατομὴν τῆς φορᾶς τῶν ὑδάτων. Ἡ σελήνη ὑψοῦτο ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ και ἔρριπτε τὰς ἀκτῖνας αὐτῆς ἐπὶ τῶν λαμπόντων και στυλβόντων ὑδάτων

## ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΓΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ

[Ἰπὸ Ἰ. Π. ΠΥΡΑΑ]

### Περὶ ἀναρρώσεως.

Ἡ ἀναρρώσις ἀρχεται ἐκ τῆς λήξεως τῆς νόσου, και λήγει εἰς τὴν υγίειαν. Ἡ ἀναρρώσις χρήζει μεγάλης ἐπιμελείας και προσοχῆς· ἰδίως ἢ μετὰ ὀξείαν νόσον.



τοῦ ποταμοῦ. Τὸ φῶς αὐτῆς ἐφέρειτο κατὰ μυρίους τρόπους εἰς αἰωρούμενους μαργαρίτας, ὁμοιάζοντας λευκά στίγματα. Ἡ εἰκὼν αὐτῆς ὑψομένη ἔπαλλεν ἐπὶ τῶν ἀνερχομένων και κατερχομένων νεφελῶν. Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ἐώρασα τὴν εὐτυχιστάτην τῶν ἐσπερῶν τῆς ζωῆς μου.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ ΚΩΝΣΤ. ΝΕΣΤΟΡΙΑΔΗΣ).

Πᾶσα παρεκτροπὴ διαίτης και προσβολὴ ψύχους ἐνδέχεται ἐπενεγκεῖν βλάβην γαστρικὴν ἢ περιψυξιν ἢ και ὑποτροπὴν τῆς νόσου, ἥτις τότε καθίσταται βαρυτάτη και ἐπικίνδυνος· διότι τὸ σῶμα τοῦ ἀναρρώνοντος, ἀν ἐξησθενημένον ἐκ τῆς νόσου, στερεῖται προσηκούσης δυνάμεως, και οὐ δύναται ἀνθέξει κατὰ νέας νόσου. Σωτήριον λοιπὸν ἐστὶ τὸ γνωρίζειν τοὺς